

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/8/2024
Identifikačné číslo spisu:	5024010030
Dátum vydania rozhodnutia:	12.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5024010030.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku, v trestnej veci odsúdeného T. C., v konaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky podľa zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, na neverejnom zasadnutí konanom 12. februára 2025 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného T. C. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. októbra 2024, sp. zn. 0Ntc/30/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného T. C. s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom z 22. októbra 2024, sp. zn. 0Ntc/30/2024, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení účinnom do 31. decembra 2019 (ďalej tiež „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozhodol tak, že sa uznáva a vykoná vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 2 z 15. júla 2020, sp. zn. 6T 52/2020, právoplatný 29. júla 2020, v spojení s uznesením Obvodného súdu pre Prahu 2 z 1. decembra 2023, sp. zn. 6T 52/2020, právoplatným 1. decembra 2023, ktorým bol slovenský štátny občan T. C. (ďalej tiež „odsúdený“) uznaný vinným pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia a vykázania podľa § 337 ods. 1 písm. b), c) Trestného zákonníku Českej republiky na tom skutkovom základe, že:

v dobe najmenej od 13. júla, bližšie nezistenej hodiny, do 14. júla 2020, 1:30 hod., sa úmyselne neoprávnene zdržiaval na území Českej republiky, okrem iného na Karlovom námestí, Praha 2, kde bol kontrolovaný hliadkou Polície Českej republiky, a to napriek tomu, že si bol veľmi dobre vedomý skutočnosti, že bol trestným príkazom Obvodného súdu pre Prahu 2 zo dňa 12. januára 2019, č.j. 40T 3/2019-60, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa, odsúdený k trestu zákazu pobytu na území hlavného mesta Prahy, po dobu troch rokov, a bol tiež ďalej odsúdený rozsudkom Obvodného súdu pre Prahu 5 zo dňa 29. januára 2019, č. k. 30T 10/2019-29, ktorý nadobudol právoplatnosť rovnako toho dňa, odsúdený k trestu vyhostenia z územia Českej republiky po dobu štyroch rokov, ktorý bol

realizovaný dňa 8. júla 2020 po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

Za uvedený skutok bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 26 (dvadsaťšesť) mesiacov, premenený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, na území Slovenskej republiky.

Súd I. stupňa zároveň rozhodol, že podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa odsúdený T. C. na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Odsúdený T. C. podal proti označenému rozsudku súdu I. stupňa odvolanie, v ktorom uviedol, že vo väznici vo Valdiciach v Českej republike, kde v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody, mu bolo umožnené nastúpiť na stredné odborné učilište, ktoré by tam chcel úspešne dokončiť. V odvolaní požiadal, aby bol až do ukončenia štúdia na učilišti ponechaný v tejto väznici, aby mohol svojej rodine a spoločnosti dokázať, že má záujem žiť riadny život.

Krajská prokuratúra v Žiline sa k odvolaniu odsúdeného do dňa konania neverejného zasadnutia na Najvyššom súde Slovenskej republiky nevyjadrila.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie je prípustné (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou [§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] a v zákonnej lehote na zákonom určenom mieste (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v dostatočnom rozsahu a kvalite vysporiadal so zákonnými podmienkami pre uznanie a výkon posudzovaného cudzozemského rozhodnutia. Na úvahy a závery súdu I. stupňa preto odkazuje ako na vecne správne.

S jednotlivými zákonnými podmienkami pre uznanie cudzozemského rozhodnutia v zmysle § 4 a § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. sa podrobne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku na stranách 14 - 17, so správnym záverom o splnení zákonných podmienok a absencii zákonných prekážok (dôvodov odmietnutia) pre pozitívne rozhodnutie vo vzťahu k návrhu štátu pôvodu uznať jeho súdne rozhodnutie, s účinkami jeho výkonu trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky v súlade s § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z.

Najvyšší súd k argumentácii súdu I. stupňa dopĺňujúco uvádza, že príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trestnú sankciu v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 16 a § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. nemôže konať inak, než také rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii.

Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodne o tom, že rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia, a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Súd I. stupňa po preskúmaní obojstrannej trestnosti predmetného skutku správne zistil, že tento vykazuje na území Slovenskej republiky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. b), c) Trestného zákona.

Z Osvedčenia tiež vyplýva, že vykonávajúci štát (Slovenská republika) je štát, ktorého je odsúdený štátnym občanom, a má na jeho území obvyklý pobyt, čím bola splnená aj podmienka uvedená v § 4 ods. 1 písm. a) zákona 549/2011 Z. z., a po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní na územie Slovenskej republiky [písm. g) a písm. a) Osvedčenia].

Súd I. stupňa postupoval správne v tom, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu, je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Súladne so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď v zmysle naposledy citovaného ustanovenia v spojení s § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona odsúdeného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože odsúdený bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Čo sa týka odvolacích námietok odsúdeného, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že dôvody odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone sú taxatívne uvedené v § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. Odvolacie námietky uvádzané odsúdeným nie sú dôvodom, s ktorým zákon automaticky spája účinok v podobe odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone. Za relevantnú z tohto pohľadu nemožno považovať námietku týkajúcu sa toho, že odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody vykonávanom v Českej republike začal študovať na strednom odbornom učilišti.

Opomenúť nemožno tiež skutočnosť, že rozsudkom Mestského súdu v Prahe zo 6. októbra 2023, sp. zn. 41T/8/2023 bol odsúdenému uložený okrem nepodmienečného trestu odňatia slobody aj trest vyhodenia po výkone uloženého trestu odňatia slobody.

Vecne správny a zákonu zodpovedajúci je tiež záver súdu I. stupňa o skutočnosti, že odsúdený súhlasil s odovzdaním výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky (č. 1. 14 spisu), z ktorého dôvodu nie je v predmetnej trestnej veci potrebné riešiť zásadu špeciality [§ 21 ods. 2 písm. e) zákona č. 549/2011 Z. z.].

Procesne správne súd I. stupňa uzatvoril aj situáciu ohľadne písomného podania odsúdeného z 10. októbra 2024, v ktorom požiadal o zrušenie vydania na územie Slovenskej republiky z rovnakých dôvodov, ktoré uviedol v odvolaní, keď odsúdenému upriamením jeho pozornosti na § 7 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. vysvetlil, že vlastnoručne podpísal súhlas s odovzdaním výkonu trestu na územie Slovenskej republiky, pričom bol zároveň poučený, že ak osoba udelí súhlas s odovzdaním do domovského štátu, je tento súhlas neodvolateľný.

Odvolaniu odsúdeného preto odvolací súd nevyhovel, a nezistiac akýkoľvek dôvod na korekciu napadnutého rozsudku, jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.